

Áldott Húsvétot! Krisztus feltámadt!

Kegyelem néktek és békeség Istentől, a mi Atyánktól és az Úr Jézus Krisztustól!

Hallgassátok meg testvéreim Isten igéjét, amely így szól hozzánk a mai napon:

Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet! És ezt mondva meghalt. (Lukács 23,46)

A mai reggel az öröme. Jézus feltámadt!

Mégis, mai igénk még az a felkiáltás, amely Lukács evangéliuma szerint a Mi Urunk emberi megjelenése fizikai halálának pillanata előtt elhangzó utolsó kiáltása volt. Az öröm pillanataiban még a tegnapi csendet szeretnék kicsit visszaidézni. Felkészülésünknek és szomorúságunknak az utolsó óráit. Az elcsendesedést, amikor mindenkinek magában kell megvizsgálni a lelkét. Ha nem a modern technikai vívmányait használnánk, hanem együtt lehetnénk a templomban, akkor is arra kérnék benneteket, egy-két percig ne hangozzék el szó.

Milyen furcsa kérés ez a lelkésztől, akinek hirdetnie kell Isten igéjét minden pillanatban, elő kell vele állnia alkalmas és alkalmatlan időben. Ráadásul olyan alkalmatlan időben, amikor a pszichológusok a csendet éppen megnyugtatóra, hanem inkább feszültséget keltő eszközként használják. Olyan időben, amikor szinte az összes körülmény arra indíthatna minket, hogy elcsendesedjünk, hogy magunkban vagy családdal legyünk, akkor az ablakomból látom, hogy a tópart pont teljesen zsúfolt, a boltoknál több száz méter hosszan kanyarog az egymástól két méterre álló bevásárolni szándékozók sora. Olyan időben, amikor ugyanúgy megállja a helyét Megyesi Gusztáv évtizedekkel ezelőtt írt televíziós és társadalmi kritikája: Megint tojt a nyúl! A Híradó szerkesztőségében ilyenkor mindenki azon tűnődik, mit lehet még kihozni a nyúl témából.

Ezzel szemben nekünk nem kell azon törni a fejünket, hogy mit hozunk még ki Húsvétból. Egyetlen, örök és változatlan üzenetünk van. Mégis, ez a változatlan üzenet mennyire gazdag, kimeríthetetlen, újra és újra elismételve is örömmel tölti el szívünket.

Ez a valóság, Isten csodálatos kinyilatkoztatása, megváltásunk pillanata az ókorban nehezen volt megérthető, és nehezen volt elfogadható. Ahogy Pál írta, a zsidóknak megbotráncozás, a görögöknek bolondság. Bolondság a görögöknek, hogy egy halhatatlan isten meghal, és feltámad. Bolondság az emberi bölcsességnek, hogy a boldog istenek szenvedhetnek, fájdalmaik lehetnek. Megbotráncoztató volt a gondolat a zsidóknak, akik Isten nevét még kimondani sem mondták ki, hogy Isten Fia emberként is közöttünk van, látható, megszólítható, megérinthető. Sőt, a tisztátalanok, a bűnő-

sők is megérinthetik, hozzá mehetnek, kérhetik. És aki igaz hittel kér, annak Jézus megbocsátja a bűneit. Felfoghatatlan ez, mert ember miként bocsáthat meg bűnöket? Felfoghatatlan, hogy a megbocsátó szó sokkal nagyobb tett, sokkal nagyobb csoda, mint az gyógyító szó, hogy: Kelj fel és járj. Utóbbi csupán pillanatnyi változás, porszemnyi állapot. De a bűnök megbocsátása el nem múló kegyelem.

Együttlétben is csendességben kellene megvizsgálni magunkat, számunkra megbotránkoztató-e, értetetlen-e Krisztus földi élete, léte, halála és feltámadása? A csodára csak mint látható, kézzelfogható, tapintható eseményként tekintünk-e? A csoda oly sokszor kimerül abban, hogy kértem és megkaptam valamit az életemben. Gyógyulást, munkát, sikeres vizsgát. Pedig, ismétlem, az igazi csoda a mi életünkben sem ez, hanem Isten felfoghatatlan szeretete, megbocsátása. Aminek feltétele volt Jézus áldozatvállalása. Szenvedése, halála és feltámadása.

Ez az az üzenet, amely életet ad nekünk is, ha ott van szívünkben, elménkben. Nem mehetünk az Atyához, csak Krisztus által. Ezért hitünk központja a kereszt. S bár a politika közbeszólt és a Kálvin téren nem, csupán zárt, otthoni körben hangozhatott el, ezért írta azt 1957-es húsvéti prédikációjában Ravasz László püspök, a Golgota, és rajta a kereszt „az egész keresztyénség központja és szíve. A legmagasabb pont, ahonnét belátható az egész lelki birodalom. Nevezzük húsvéti kilátónak, ahonnét az egész üdvtörténet a legteljesebben, a legtisztábban s egymást magyarázó részleteiben áttekinthető.“

Mégis és mindig, az ember képes elfelejteni azt, amit megtapasztalt a szorongatásban, ha elmúlik a baj. Most tele vannak az újságok olyan cikkekkel, hogy mi fog változni, milyen lesz a világ, ha elmúlik a járvány. Most megjelennek olyan gondolatok a közösségi felületeken, hogy mi mindenre tanított meg minket a járvány. Például, hogy tegyünk különbséget értékes és rétegtelen között, hogy az ember csak olyankor fordul Istenhez, amikor bajba kerül, hogy a világ már nem lesz ugyanolyan. Ám valójában ezekre a dolgokra nem a járván tanított meg minket. Aki nem a zajt, nem a külső ingereket keresi, aki nem úgy próbál megnyugodni, hogy mi lesz már belső béke, nem érek rá egész nap várni, aki a csöndben nem a feszültséget tapasztalja meg, hanem őszintén és mélyen el tud gondolkodni, az ezeket a lapos „igazságokat“ már régóta tudja, ehhez nem kell kataklizma.

Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!

Miért beszélek csöndről, amikor Jézus hangosan kiáltott? Mert ez idézet, a 31. zsoltárból. Egy ember panaszéneke ez a zsoltár. Egyben a végtelen bizalom kifejezője. Uram, nálad van, menekülés, megnyugvás, megváltás, élet. A zsidó tradícióban Jézus életének történeti idejében ez a zsoltár szavainak, képeinek súlyossága mellett is nem messianisztikus zsoltár és fohász volt, hanem lefekvés,

elalvás előtti ima. Hány és hány hasonlót tudnánk ma idézni, az egyszerű gyermeki imádságoktól kezdve a népi imák gyönyörű képeiig.

Ez Jézus bizonyágtétele. Ő elvégezte itt e földi létben feladatát. Hangosan kiált, de nem azért, mert kételkedne a mennyei Atyában, vagy úgy gondolná, az nem hallja meg Őt. Jézus szava csak azért hangos, hogy mi meghalljuk. Mi, akik még ott a kereszt tövén is a kézzel fogható, a látványos csodára vártunk, ha Isten fia, mentse meg magát, szálljon le a keresztről, és majd hiszünk neki. Jézusnak nem magát kellett megmenteni, hanem minket. De, a csoda megtörtént. Jézus az Atya kezébe tette le lelkét, és a mai nap, az öröm napja, az Ő feltámadása éppen arról szól nekünk, hogy az Atya is beteljesítette, elpecsételte ezt a csodát.

Emlékezzünk Péter pünkösdi szavaira: „Izraelita férfiak, halljátok meg ezeket az igéket! A názareti Jézust, azt a férfiút, akit az Isten igazolt előttetek erővel, csodákkal és jelekkel, amelyeket általa tett az Isten közöttetek, ahogyan magatok is tudjátok, azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a bűnösök keze által keresztre szögeztétek és megöltétek. De őt Isten feltámasztotta, feloldva a halál fájdalmait, mivel lehetetlen volt, hogy a halál fogva tartsa őt. (ApCsel 2,22-24)

Nekünk éppen ezért már nem kell az üres sírhoz futnunk. A keresztet öleljük át, és a magunk csendjében nézzük végig életünk utunk. Ha Ő maga születik meg bennem, ha az én életemben támad fel, ha én Őbenne élek, látok, érzek, gondolkozom, akarok, szeretek, hiszek és szenvedek, akkor elmondhatom: élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Egyedül a feltámadott Krisztus az, aki most és itt bennem él, akinek én tagja vagyok, s aki meghalt értem, hogy én éljek Őbenne. És kiáltunk fel örömeinkben, amikor ez a csoda átjárja lelkünket: Krisztus feltámadt!

Ámen